

In Saigon's Central Market

Viet Demonstrators, Cops Clash

SAIGON (UPI) — Anti-government demonstrators clashed briefly with police in front of Saigon's Central Market Sunday, but there were no reports of arrests or of serious injury.

An estimated 1,000 protesters in this city of three million followed Roman Catholic, Buddhist, legislative and "Third Force" leaders and newspaper editors in denouncing the government for corruption and repression of the press.

One banner called on President Nguyen Van Thieu to resign. Reporters on the scene said the brief struggle took place between police and the demonstrators' own "security force."

The demonstration lasted more than an hour. A similar demonstration at the port city of Nha Trang, 188 miles to the northeast, took place without incident, field reports said.

A government spokesman said Saturday that demonstrations would be permitted as long as they "do not disturb the public order."

In military action, Communist sharpshooters fired AK47 rifles at a government military truck on National Highway 20, 60 miles northeast of Saigon at noon Sunday, wounding four of the people aboard, including two militiamen and two policemen, military sources reported.

The sources said a military convoy of 50 trucks and jeeps was also stuck by rifle fire during a trip through a pass 240 miles northeast of Saigon.

The driver of one truck was wounded and the vehicle itself was damaged, but the convoy continued on its journey from Pleiku in the central highlands to the port of Qui Nhon on the South China Sea without further incident.

Field reports said eight officers and enlisted men were killed when their military motor launch hit a mine of the Bung Tau Canal, 100 miles southwest of Saigon in An Xuyen province.

A plainclothes Saigon police officer rips an anti-government banner from the hands of demonstrators at the Central Market Sunday. There were no reports of arrests or injuries. (AP)

Pacific Stars & Stripes

- 1 OCT 1974

Thai POW Thinks All GIs Freed

PLAIN OF JARS, Laos (AP) — A Thai army captain released after nine years in Communist prison camps said Sunday he met a number of Americans in captivity but that all had been freed.

Chaicham Harnnavee, who was captured in Laos in 1965, said he had been kept in a North Vietnamese prison with two Americans but that they were freed last April. He did not identify them.

He said he had seen no other Americans since then, nor had he heard of any other American prisoners in Indochina.

Chaicham, who served more years as a POW than any other Thai, leaned on a cane and looked fatigued as he was handed over by the Pathet Lao.

A total of 64 Thais and 44 Lao-tian prisoners were freed Sunday.

The POW swap got under way Sept. 18 when the Pathet Lao freed Hawaiian pilot Emmet James Kay, 47, America's last-known POW in Indochina.

The next day, the two Lao factions exchanged 350 Lao, Thai and North Vietnamese prisoners.

Reds Plotting Reign of Terror In Phnom Penh

By LYNN C. NEWLAND
PHNOM PENH (UPI) — The insurgent Communist command plans a reign of terror in Phnom Penh during the fall to coincide with the United Nations debate over Cambodia's representation in the world body.

Rebel plans to step up shelling from the outside and terrorism from within became known from captured documents and undercover agents in Phnom Penh.

A police intelligence official said the aim of the planned attacks is "propaganda, pure and simple."

"Attacks on Phnom Penh make good headlines and the rebels know that," he said. "They think the publicity will make some delegates to the U.N. think our government is not in control of the country."

Specifically, the intelligence reports indicate the rebels plan to destroy the United Nations bridge on the city's southeast side, shell heavily populated and poor residential areas on the south and southwest, destroy Exxon and Shell fuel depots to the north and hit theaters and restaurants with explosives.

Both the insurgents and the government of President Lon Nol have sent envoys to various parts of the world to solicit support from other nations at the U.N. Cambodian Prime Minister Long Boret, who recently concluded a visit to the Middle East, said he expected a "hard" U.N. debate.

"It's very difficult to forecast what will happen, but my impression is that we will have a majority," said Boret, 41. "This year we have more friends and I'm not pessimistic."

The U.N. debate will decide who represents the Cambodian people — the Lon Nol government or deposed Prince Norodom Sihanouk, who now lives in exile in Peking but claims that his ministers operate on "liberated" Cambodian soil.

The U.N. General Assembly, which convened Sept. 17, has on its provisional agenda a request that Lon Nol's representatives be ousted and those of Sihanouk be recognized. Debate is not expected until late October.

Last year, the assembly deferred action on the question until 1974 by a vote of 53-50 with 21 abstentions.

Intelligence sources indicate rebel forces have stockpiled Chinese-made 107mm rockets and Soviet-built 122mm weapons at Ang Krapoeu, six miles northwest of Phnom Penh, and at Ang Sre Pau, 12 miles to the west.

The rebels have made similar threats to shell the capital in the past. Some became a reality, others did not.

"We know what their plans are," one intelligence officer said, "but it remains to be seen whether they carry them out."

Mystery Agents' Demand

Ask Up to 500Gs for POW 'Proof'

EVANSTON, Ill. (AP) — A widow says two Communist agents have demanded between \$25,000 and \$500,000 for proof her son is alive and to start negotiations for his release as a prisoner of war in Laos.

Jean Macdonald returned over the weekend from a meeting in Mexico City with two men who showed her a picture of a man she identified as her son. They would not let her keep the photo but told her she would be contacted later, she said.

First Lt. George D. Macdonald, a navigator aboard an Air Force C130 cargo plane, was shot down Dec. 21, 1972, over Laos.

"It was my son all right. He was terribly malnourished and

had grown a beard, but it was my son. They said the picture was taken three months ago," she said.

"They wouldn't say who they were or who they represented. All they would say was that they were Communists."

She met the agents through the Rev. Paul Lindstrom, a fervent anti-Communist who has been active in work involving men listed as prisoners of war or missing in action.

The Rev. Mr. Lindstrom said in an interview that he arranged the Mexico meeting after two previous meetings with persons whom he believes are "tied to a diplomatic mission in Southeast Asia."

He said he talked to different

representatives at each of the three meetings, but wasn't sure whether they are "working for a government or on their own behalf for monetary gains."

He said he has asked for a letter in Macdonald's handwriting answering certain questions as proof he is still alive.

The two agents in Mexico City offered to provide a photo and her son's fingerprints "but they wanted money, and I'm a pauper," said Mrs. Macdonald, the mother of nine children who recently was hospitalized with a heart ailment.

She said the men wanted more than \$25,000 and less than \$500,000, but, "I can't say how much. They made me promise."

She and the Rev. Mr. Lindstrom said they had indications from the contacts that a payment would lead to negotiations for her son's release.

The minister said the Christian Defense League which paid for Mrs. Macdonald's Mexico trip, would meet this week to determine if an attempt should be made to raise funds from unidentified, prearranged donors.

Mrs. Macdonald said she wants to meet with President Ford and Kissinger to enlist their aid.

"Individuals shouldn't have to purchase their (loved ones') freedom ... our government owes us a duty ... to open up these countries and search for our men," she said.

Newsman Kicked At Saigon Protest

SAIGON, South Vietnam (AP)—President Nguyen Van Thieu made his first public appearance in Saigon in two months Monday amid mounting political dissent and accusations of personal corruptions.

Thieu opened an exhibition at an education center and spoke for 10 minutes to a crowd of 1,000 students. He made no mention of the charges of corruption against him and his family but is expected to reply to them in a broadcast Tuesday night.

Elsewhere in Saigon Monday, plainclothes policemen roughed up Associated Press photographer Neal Ulevich and Haney Howell of the Columbia Broadcasting System as they tried to photograph a small antigovernment demonstration outside the National Assembly.

Howell was kicked in the kidney but recovered quickly. Ulevich was not hurt.

George Esper, the chief of The Associated Press bureau in Saigon, lodged a strong protest with the South Vietnamese government and asked the U.S. embassy to do likewise.

A government spokesman said he was deeply sorry for the incident. He added that steps would be taken to insure that police do not manhandle newsmen.

The demonstration was by a few Buddhist nuns from the Vietnamese Nun's Association demanding the release of all political prisoners.

Tin tức trong ngày Chính Luận nghị cuối tuần

Ủy Ban Tranh Đấu đòi quyền Tự Do Báo Chí và Xuất Bản

QUYẾT NGHỊ SỐ 1

Trước tình trạng xã hội ngày càng bị dốt về mọi mặt, hầu hết các quyền tự do căn bản của con người đã bị chính quyền tước đoạt, đặc biệt nhất là quyền tự do báo chí và xuất bản.

Đại diện của các tổ chức, đoàn thể báo chí, văn bút, nhân quyền cùng các Dân Biểu đối lập thuộc nhóm Quốc Gia và khối Dân Tộc Xã Hội và các Nghị Viên nhóm Nhất Trí hiện diện trong phiên họp ngày 06-09-1974 đồng quyết nghị:

1) Tích cực tranh đấu đòi quyền tự do Báo Chí và xuất bản.

2) Thành lập một Ủy Ban tranh đấu lấy danh xưng là: "ỦY BAN TRANH ĐẤU ĐÒI QUYỀN TỰ DO BÁO CHÍ VÀ XUẤT BẢN".

3) Đòi nổi chính quyền hiện hữu phải thu hồi tất cả các luật lệ bóp nghẹt quyền tự do báo chí và xuất bản, dẹp bỏ mọi hành động đàn áp báo chí, không bắt anh chị em ký giả và văn nghệ sĩ.

4) Vạch trần mọi âm mưu đang được nhà cầm quyền toàn tính lừa gạt dư luận bằng cách tu chính luật 019/69 lấy lệ và sắc luật 007 ấn định qui chế báo chí.

Làm tại Saigon, ngày 06 tháng 09 năm 1974

Thay mặt ỦY BAN TRANH ĐẤU ĐÒI QUYỀN

TỰ DO BÁO CHÍ VÀ XUẤT BẢN

Ban thường vụ

LM. THANH LĂNG Chủ tịch Trung Tâm Văn Bút VN.

DB. TRẦN VĂN TUYẾN Trưởng Khối Dân Tộc Xã Hội.

Ô. HỒNG SƠN ĐÔNG Chủ Nhiệm Báo Điện Tín.

Ô. HUỲNH THÀNH VỊ Chủ tịch Hội Đồng Báo Chí VN.

DB. NGUYỄN VĂN BÌNH Trưởng Nhóm Quốc Gia.

Ô. VŨ NGỌC CÁCH Phó Chủ tịch Hội Bảo Vệ NQ và DQ.

Ô. TÔ VĂN PHÚ Chủ tịch Nghiệp Đoàn KGVN.

Ô. THÁI DƯƠNG Chủ tịch Nghiệp Đoàn KGVN.

DB VÕ LONG TRIỀU Chủ Nhiệm Báo Đại Dân Tộc

Tuyên Cáo của Hội Bảo Vệ Nhân Quyền và Dân Quyền Việt Nam về Đề Tư Quyền tại Miền Nam Việt Nam

Báo chí miền Nam Việt Nam hiện nay bị chi phối bởi sắc luật số 007/TT/BLU càng ngày càng đi vào tình trạng sa sút cả về lượng lẫn phẩm.

Điều 4 của sắc luật nói trên bắt buộc chủ báo phải ký quỹ 20 triệu đồng với nhật báo, 10 triệu đồng đối với tạp chí định kỳ để bảo đảm việc thanh toán các ngân hàng, án phí và tiền bồi thường thiệt hại dân cư nguyên cáo định trong các bản án... đã biến việc xuất bản báo thành một tội phạm và người xuất bản báo đương nhiên là kẻ phạm pháp phải đóng tiền đảm bảo việc thi hành án văn trước khi có một án văn.

Điều 3 của sắc luật quy định những hình phạt dành cho những sự vi phạm các điều 27, 28 và 29 liên quan tới "an ninh quốc gia".

Sự xét xử các vi phạm thuộc thẩm quyền Tòa án quân sự Mặt trận, nghĩa là bị cáo không có quyền kháng cáo.

(Xem tiếp trang 8)

CHÍNH LUẬN

9-10-74

Tuyên Cáo của Hội Bảo Vệ Nhân Quyền

(Tiếp theo trang 3)

Hình phạt có thể là phạt cấm cố và phạt vạ từ 1 triệu đến 5 triệu đồng.

Điều 19 của sắc luật cho phép Tổng trưởng nội vụ... có thể trong khi chờ đợi phán quyết của Tòa án, tạm thời đình bản một nhật báo hay một tạp chí nếu đã một lần bị tịch thu vì lý do an ninh quốc gia hay trật tự công cộng.

Lý do "an ninh quốc gia và trật tự công cộng" lại là một lý do được hiểu một cách hết sức rộng rãi đến mức độ mà những người làm báo không hiểu được khi nào họ vi phạm hay không vi phạm những điều đó.

Nhà cầm quyền đã đưa vào "lý do" đó để thi hành một chính sách tịch thu báo chí và kiểm duyệt báo chí dưới hình thức "tự ý dục bỏ". Tóm lại, sắc luật 007 về báo chí đã phát minh được ra ba hình thức bóp chết quyền tự do ngôn luận:

— Chết "khẩn cấp" với Tòa án quân sự mặt trận.

— Chết "bất đắc kỳ tử" với Bộ Nội Vụ.

— Chết "dần mòn" và chết trong sự phá sản bởi một chính sách bị tịch thu với sự "tự ý đình bản".

"Khoản khổ luật pháp quốc gia" do sắc luật 007 quy định cho sự hoạt động báo chí ở miền Nam Việt Nam là khuôn khổ của một nhà tù trần gian, đúng hợp với cái tinh thần và ý nghĩa của điều 4 sắc luật 007 coi việc xuất bản báo tự nó là một tội phạm.

Trong những điều kiện trên, đề tư quyền hoàn toàn bị chà đạp, các tiếng nói độc lập hay đối lập xây dựng dân chủ đều bị bóp nghẹt, dân chúng không được biết sự thật luôn luôn có cảm tưởng là bị lừa dối và không còn tin vào ai nữa.

Bởi những lẽ trên, Hội bảo vệ Nhân quyền và Dân quyền Việt Nam tự thấy có bổn phận phải lên tiếng, nhiệt liệt ủng hộ cuộc tranh đấu hiện tại của báo chí tại miền Nam Việt Nam trên bước đường xây dựng dân chủ và hòa bình.

Làm tại Saigon ngày 7 tháng 9 năm 1974

Thay mặt Ban Quản Trị Trung Ương

Hội Bảo Vệ Nhân Quyền và Dân Quyền Việt Nam

Tổng thư ký

THÁI LĂNG NGHIỆM

Báo Indonésia

TT Thiệu duy trì mức sống vững cho dân VN

SAIGON 21-10 (VTX)— Ký giả Yona Roswy đã nhận định trên nhật báo Anh ngữ "The Indonesia Times", số ra ngày 8-10-74, rằng Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu đã thành công trong việc duy trì một mức sống vững vàng cho nhân dân VNCH.

Trong bài báo nhan đề "Giai đoạn hiện tại ở VN", khi đề cập tới nền kinh tế của VNCH, ký giả Yona cho biết quan sát viên ngoại quốc đều công nhận rằng mức sống tại Saigon không cao hơn bất cứ một thủ đô nào khác ở Á Châu, giá các nhu yếu phẩm bằng, giá tại các quốc gia Á Châu khác".

Ký giả Yona cho rằng Chánh Phủ của Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu đã thành công trong việc duy trì một mức sống vững vàng cho dân chúng miền Nam Việt Nam bằng cách cố gắng giảm ảnh hưởng của chiến tranh sang các lãnh vực khác của nền kinh tế quốc gia. Ví dụ ngân sách dành cho dân tị nạn riêng biệt đối với ngân sách quốc gia và được các tổ chức nhân đạo quốc tế trực tiếp tài trợ.

Quân đội VNCH cũng tham gia đặc lực vào chiến dịch sản xuất tự cung, tự túc. Gia đình binh sĩ được khuyến khích nuôi gà, nuôi cá và trồng rau.

Tác giả bài báo trên nhận định mặc dầu những nỗ lực kinh tế này không bao giờ được ước lượng dưới hình thức tiền tệ nhưng cũng đã làm nhẹ được phần nào gánh nặng kinh tế của Chánh phủ.

Mặt khác, ký giả Yona cũng nhắc lại rằng trong mấy tháng qua, hơn năm quốc gia đã nhũn nhận Việt Nam Cộng Hòa, nâng tổng số các quốc gia đương nhiên hoặc thực tế nhũn nhận VNCH lên hơn 90 quốc gia. Việc này chứng tỏ rằng các đòi hỏi của Việt Nam Cộng Hòa như một quốc gia có chủ quyền thế nào bị dập tắt được.

Ký giả trên cho biết, trong 20 năm qua không lúc nào VNCH mong muốn hoặc tìm cách chiếm đóng Bắc Việt, không lúc nào VNCH tỏ

TIẾP THEO D TRANG 1

chức những cuộc tấn công thành công, trả đũa trên lãnh thổ Bắc Việt. Các cuộc tấn công liên tiếp xảy ra hoàn toàn ở miền Nam Việt Nam và do phía Cộng Sản Bắc Việt và Việt Cộng tung ra.

Các vụ vi phạm ngưng bắn của CS được ước lượng từ 60 tới 120 vụ mỗi ngày. Từ ngày ký Hiệp Định Ba Lê, số quân Bắc Việt tại miền Nam VN đã gia tăng, cộng sản còn di chuyển hỏa tiễn địa không từ Bắc vào Nam và đã tu bổ bất hợp pháp các phi đạo. Hơn 100000 đồng

bào miền Nam đã bị thiệt mạng, bị thương hoặc mất tích.

Ký giả Yona Roswy nhận định tiếp rằng Cộng sản muốn giữ áp lực quân sự đối với Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu, một nhà lãnh tụ có khả năng và cương quyết mà Cộng sản thù ghét vì Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu rất vững trong việc lãnh đạo miền Nam Việt Nam. Bằng bạo lực và khủng bố, Cộng sản muốn làm gia tăng các nỗi khó khăn kinh tế, để buộc Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu phải giữ một triệu quân thay vì sử dụng nhân lực này tham gia công tác sản xuất.

XEM TIẾP D TRANG 6

tham luận

VAI TRÒ CỦA NGOẠI VIỆN TRONG GIAI ĐOẠN HIỆN TẠI

--Thế Dân

Ngoại viện và lệ thuộc kinh tế

Trong những tháng qua, VNCH phải đối phó với nhiều vấn đề quan trọng. Về mặt quân sự, sau khi đã xây dựng và củng cố các căn cứ quân sự, Cộng sản đã gia tăng cường độ vi phạm Hiệp định Ba Lê. Kể từ khi ký kết hồi cuối tháng 1-1973 đến nay họ đã vi phạm 63.918 lần. Nếu chúng ta không đối phó đúng mức, trong những ngày tới Cộng Sản rất có thể liều lĩnh mở cuộc tấn công trên khắp toàn lãnh thổ như họ đã làm cách đây hai năm.

Trên lãnh vực kinh tế, cuộc chiến tranh Trung Đông xảy ra từ năm ngoái đã làm cho hầu hết các quốc gia kỹ nghệ lâm vào tình trạng khan hiếm dầu hỏa và lạm phát. Việt Nam cũng không sao tránh khỏi hậu quả của làn sóng xáo trộn phát xuất từ bên ngoài. Ngoài ra, những khó khăn nội bộ của các quốc gia thân hữu, nhất là Hoa Kỳ làm giảm khối lượng ngoại viện cung cấp cho chúng ta một cách đáng kể. Chính phủ đã tỏ ra vô cùng quan tâm đến vấn đề này, bằng cử là trong những tháng vừa qua, nhiều phái đoàn đã đi đến những quốc gia cấp viện để trình bày những khó khăn của chúng ta, cũng kêu gọi sự trợ giúp. Nhiều người đã tiên đoán một cách bi quan là nền kinh tế của Việt Nam sẽ sụp đổ nếu những phái đoàn cầu viện không hoàn thành được sứ mạng, nghĩa là nếu chúng ta không nhận được một khối lượng viện trợ đủ để duy trì những hoạt động kinh tế căn bản.

Sự lệ thuộc quá đáng vào ngoại viện, nhất là vào viện trợ Mỹ, đã được nhiều người đề cập đến suốt trong mười năm nay, kể từ những ngày đầu tiên Việt Nam chấp nhận những khoản viện trợ to lớn của Mỹ. Nhiều tác giả kinh tế uyên bác đã lo ngại sử dụng ngoại viện không hợp lý có thể mang lại những hậu quả tai hại cho toàn thể hệ thống kinh tế nói chung, thay vì có lợi cho quốc gia. Đến nay, sau hơn mười năm nhận được những khoản viện trợ khổng lồ lên đến cả hàng trăm triệu Mỹ kim mỗi năm, người dân mới nhận thấy những c ngại của những người quan tâm đến vấn đề là xác đáng. Bấy giờ, sau những năm dài sống sung túc giả tạo, không biết có nên trách quốc gia cấp viện là đã áp đặt chúng ta nhận các khoản viện trợ không thích hợp cho công cuộc phát triển quốc gia, hay là nên trách cứ những người sẽ tranh nhiệm trong công cuộc tiếp nhận viện trợ đã không biết lựa chọn để chỉ chấp nhận những viện trợ nào phù hợp với mục tiêu tự túc tự cường của dân tộc.

Dù sao đi nữa, nếu bỏ qua những phức tạp trên đây do các quốc gia cấp viện phải biến đổi nhìn vào thực trạng, có thể khẳng định một cách không hàm hồ rằng viện trợ trong quá khứ đã thất bại hoàn toàn trong việc giúp Việt Nam phát triển kinh tế, nâng cao đời sống dân chúng, tiến đến tự túc và thoát khỏi lệ thuộc ngoại viện.

Chính và phụ

Kể từ 1963 đến nay, VNCH đã nhận được gần 6 tỷ Mỹ kim viện trợ do các quốc gia bạn và các tổ chức quốc tế cung cấp dưới nhiều hình thức: tặng đỡ, cho vay và đầu tư ngoại quốc.

Trong số gần 6 tỷ Mỹ kim viện trợ, hầu hết là viện trợ Mỹ. Theo số thống kê chính thức, 96 phần trăm viện trợ là viện trợ Mỹ; Phần còn lại, 4% là của các quốc gia bạn và các tổ chức quốc tế.

Như vậy viện trợ Mỹ đóng vai chính trong tổng số ngoại viện cho VNCH. Ngoại viện của các quốc gia khác, cũng các tổ chức quốc tế chỉ có tính cách phụ.

Sở dĩ Hoa Kỳ cung cấp cho Việt Nam một số lượng viện trợ dồi dào vì trong suốt những năm qua Hoa Kỳ đã tham dự vào cuộc chiến tại Việt Nam với hơn nửa triệu binh sĩ. Tất cả những trợ giúp của Hoa Kỳ cho Việt Nam nhằm mục đích tạo sức mạnh kinh tế để hỗ trợ sức mạnh quân sự trong công cuộc chiến đấu chống CS.

Trên tổng số ngoại viện trong hơn mười năm qua, khối lượng tiền đi vay rất nhỏ, vào khoảng 50%. Lý do vì trong suốt giai đoạn vừa qua, VNCH nhận được sự trợ giúp quá lớn của Hoa Kỳ, nên không cần phải vay mượn thêm các quốc gia khác hoặc các định chế tài chánh quốc tế.

Ảnh hưởng viện trợ Mỹ trong 10 năm qua

Chỉ nhằm đối phó với những vấn đề cấp bách là tạo một sự quân bình kinh tế tạm thời trong thời chiến, trong những năm qua, viện trợ Mỹ đã không đóng góp gì vào công cuộc phát triển quốc gia.

Tại các khu vực nông thôn, viện trợ không đóng góp gì vào công cuộc sản xuất nông phẩm. Hậu quả không thể tránh khỏi là kinh tế

nông thôn bị suy sụp, số lượng sản xuất lúa gạo giảm, và từ 1965 đến nay mức nhập cảng gạo càng ngày càng tăng.

Tại các khu vực thành thị, với sự hiện diện của hơn nửa triệu binh sĩ, nhu cầu dịch vụ gia tăng mau chóng. Sự thịnh vượng của khu vực dịch vụ, vì không xây dựng trên một căn bản hợp lý, đã sụp đổ hoàn toàn cùng với những đợt rút quân đồng minh kể từ 1972, để lại một gánh nặng tìm việc và cứu trợ thất nghiệp cho Chính phủ VNCH.

Đối với các hoạt động kỹ nghệ, chính sách viện trợ tam giác do Mỹ chủ xướng nghĩa là Mỹ sử dụng Mỹ kim để viện trợ cho Việt Nam nhưng buộc chúng ta phải mua sản phẩm tại một số nhà sản xuất hạn chế đã tiêu diệt nền kỹ nghệ phôi thai của VN. Hầu hết các kỹ nghệ được thành lập tại VN là những kỹ nghệ biến chế, phải nhập cảng nguyên liệu từ ngoại quốc.

Đối với các hoạt động ngoại thương, hầu hết ngoại viện được dùng để nhập cảng những sản phẩm đã hoàn tất, những tiêu thụ phẩm và đồ ăn trái cây, rượu, thuốc hút. Hậu quả của việc nhập cảng những tiêu thụ phẩm là tại các thành phố, người tiêu thụ có thể hưởng thụ một mức sống cao, mặc dù nền kinh tế không cung ứng những sản phẩm bày bán trên thị trường. Sự phồn thịnh giả tạo đã ru ngủ phần lớn dân chúng sống tại các đô thị và cả những người có trách nhiệm trong lãnh vực kinh tế tài chánh đã quen thói ỷ lại, và không trù liệu được những chương trình hành động khi nguồn tài trợ dồi dào giảm dần trong các năm gần đây.

Chiều hướng ngoại viện

Kể từ năm 1973, ngoại viện Hoa Kỳ dưới mọi hình thức đều sút giảm trầm trọng. Viện Trợ Mỹ cho VNCH ở mức 556 Triệu MK năm 1973, 570 Triệu MK năm 1974 đã sụt xuống 450 Triệu cho năm 1975. Trong khi đó, nhu cầu viện trợ kinh tế của VNCH dự trù cho năm 1975 là 750 Triệu MK.

Viện trợ Hoa Kỳ cho VNCH sút giảm vì nhiều lý do. Trước hết cho đến nay, mặc dù đã có nhiều cố gắng, Hoa Kỳ chưa ngăn chặn nổi lạm phát bắt đầu từ năm 1973. Lạm phát ở Hoa Kỳ là một trong những nguyên nhân làm chính phủ Nixon phải sụp đổ, và khi Tổng Thống Ford lên cầm quyền, Quốc Hội đã mạnh mẽ cắt giảm những ngân khoản ngoại viện như một phương thức ngăn chặn lạm phát. Ngoài ra, giới lãnh đạo Hoa Kỳ có vẻ như muốn chấm dứt vai trò của cường quốc này tại Việt Nam bằng cách thay đổi đường lối cấp viện cho Việt Nam.

Trong những ngày tới, có thể chúng ta sẽ còn gặp nhiều khó khăn về việc xin viện trợ Mỹ, vì Chính phủ của TT Ford có lẽ sẽ không muốn đương đầu với Quốc Hội trong việc xin gia tăng viện trợ cho VNCH. Trong một tương lai xa hơn, khi Hoa Kỳ bầu cử Tổng Thống vào năm 1976, chiều hướng ngoại viện của Hoa Kỳ có thể còn sút giảm hơn nữa.

Đối với các quốc gia khác, số lượng viện trợ rất khiêm nhường. Viện trợ Pháp cho VNCH vào khoảng 11 triệu MK, hầu hết được dùng để nhập cảng hàng hóa Pháp. Một số dự án nhỏ sẽ được thực hiện trong những tháng tới. Đối với Nhật, khoản viện trợ 30 triệu MK dùng để nhập cảng hàng hóa Nhật cũng chỉ có tính cách nhỏ nhoi so với nhu cầu của VNCH. Các quốc gia Đan Mạch, Đức cũng có những viện trợ không đáng kể cho VNCH.

Tóm lại trong những ngày sắp tới chiều hướng ngoại viện có thể suy giảm. Chúng ta không thể trông cậy quá đáng vào viện trợ Mỹ, nhưng cũng không thể đặt nhiều hy vọng vào sự trợ giúp của các quốc gia khác hoặc tổ chức quốc tế.

Tình trạng lương nan:

Trong thập niên vừa qua, số ngoại viện không lên đến cả 6 tỷ Mỹ kim đã không giúp được cho nền kinh tế VNCH phát triển để không còn lệ thuộc vào ngoại viện. Riêng từ khi thành lập nền đệ nhị Cộng Hòa (1967) đến nay, mức viện trợ Mỹ cho VNCH luôn luôn vào khoảng 600 Triệu MK mỗi năm, nhưng hầu hết chỉ dùng để nhập cảng nhu yếu phẩm. Tỷ số ngân khoản trực tiếp góp phần vào công cuộc phát triển chỉ ở khoảng từ nửa phần trăm đến một phần trăm ngoại viện. Các chương trình gọi là phát triển được tài trợ bằng ngoại viện Mỹ chỉ nhằm các mục tiêu chính trị hơn là góp phần thực sự vào công cuộc phát triển quốc gia.

Nhận định này cho thấy tình trạng lương nan của quốc gia trong vấn đề cứu viện. Một mặt, nếu bỏ sang một bên những danh từ hoa mỹ

viện trợ là một hình thức đi xin. Tục ngữ Việt Nam có câu "ăn mày đòi xôi gạo" để chỉ những người đi xin mà đòi hỏi ở người cho phải thỏa mãn những điều kiện của mình. Đối với người cho, việc người đi xin đòi hỏi các điều kiện có tính cách xác xược và vô lý, vì luôn luôn người cho bao giờ cũng kèm theo những điều kiện ràng buộc. Đứng về phương diện thuần lý, một số tác giả đã đi đến kết luận là những khoản được gọi là tặng dư hoặc cho vay thực ra mang lợi đến cho quốc gia giàu hơn là cho quốc gia nghèo. Các tác giả này đi đến kết luận là trong vấn đề ngoại viện, các quốc gia nghèo giúp đỡ các quốc gia giàu hơn là các quốc gia giàu giúp đỡ các quốc gia nghèo.

Về các khoản cho vay, nhận xét này vô cùng xác đáng. Hầu hết các tín dụng đều có tính cách ràng buộc, nghĩa là quốc gia đi vay phải bắt buộc mua hàng hóa của một số những nhà sản xuất tại quốc gia cho vay, mà không được kiểm soát giá cả, phẩm chất và điều kiện chuyển chở của những hàng hóa. Đối với các hình thức cho vay để tài trợ các dự án cũng vậy, quốc gia đi vay bắt buộc phải chịu nhận nhà thầu cung cấp dịch vụ của quốc gia cho vay, mặc dù nhà thầu này không cung hiến điều kiện thuận lợi nhất. Gần đây, việc một nghị sĩ tổ cáo một cơ quan công quyền đã chấp nhận những điều kiện bất lợi cho quốc gia nhân khi thương thuyết để nhận viện trợ Pháp là một ví dụ điển hình cho tình trạng lệ thuộc của quốc gia cầu viện với quốc gia cấp viện.

Đối với các khoản gọi là tặng dư, tình trạng của quốc gia cầu viện còn bi đát hơn nữa. Ngoài việc lệ thuộc hoàn toàn vào quốc gia hay tổ chức tặng dư trong phạm vi của ngân khoản cầu viện các quốc gia hay tổ chức tặng dư còn thường xuyên sử dụng viện trợ như một loại vũ khí để gây các áp lực chính trị. Kinh nghiệm chưa cay của các quốc gia gần đây xin viện trợ là những bài học khá cụ thể để những người có thẩm quyền trong lãnh vực cầu viện của chúng ta cần thấu triệt để có thái độ đề dặt khi chấp nhận những khoản viện trợ từ các quốc gia khác hoặc các tổ chức quốc tế.

Nhưng như vậy chúng ta lại phải đối phó với một vấn đề khó khăn. Một mặt, nhu cầu phát triển đòi hỏi những ngân khoản viện trợ là rất cao; mặt khác từ chối một số ngân khoản viện trợ là tránh những ràng buộc là một thái độ chộp giật các QG và các tổ chức cấp viện, việc này có thể đưa đến việc giảm thiểu ngân khoản viện trợ ít rằng buộc khác.

Vai trò ngoại viện trong những ngày tới

Trong suốt 10 năm qua, ngoại viện nói chung và Viện Trợ Mỹ nói riêng đã giúp đỡ VNCH trong việc làm quân binh cần cần chi phí tài trợ ngân sách thiếu hụt và tạo một đời sống phần thịch giả tạo cho dân chúng. Tất cả những chương trình ngoại viện đều nhằm tạo sức mạnh kinh tế, để hỗ trợ cho viện trợ quân sự trong việc chiến đấu chống CS.

Trong những ngày tới, hình như người Mỹ đã qua cơn ác mộng Cộng Sản xâm chiếm miền Nam. Những tiết lộ về thái độ của Chính Phủ Mỹ đối với nhân dân VNCH do Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu nói chuyện cùng toàn dân vào đầu tháng 10-1974 cho thấy đến nay Hoa Kỳ đã thay đổi hẳn chính sách viện trợ. Thay vì những ngân khoản dồi dào để hỗ trợ nền kinh tế, và để phục hồi, tái thiết như đã hứa hẹn, Quốc hội Hoa Kỳ đã biểu quyết cắt giảm viện trợ cho chúng ta. Viện trợ sụt giảm khiến chi đủ cho VNCH khỏi lâm nguy chứ không còn dư để làm một cái gì to lớn.

Trong chiều hướng ngoại viện sụt giảm, trong giai đoạn tới, thiết nghĩ việc quan trọng hơn cả đối với chính phủ là cần mở rộng cửa để tiếp nhận các ngoại viện ngoài Hoa Kỳ dưới mọi hình thức: tặng dư tín dụng, đầu tư ngoại quốc.

Những cơ quan tín dụng quốc tế như Ngân Hàng Thế Giới, Ngân Hàng Phát Triển Á Châu, Cơ Quan Liên Hiệp Quốc, tỏ ra rất quan tâm đến tình hình VN, và sẵn sàng giúp đỡ chúng ta. Hình như cho đến nay những cố gắng của Chính Phủ trong việc cầu viện tại các cơ quan quốc tế vẫn chưa được đạt đúng mức.

Khi không có được ngoại viện dồi dào, thiết nghĩ vấn đề sử dụng ngoại viện cần phải được kiểm soát đúng mức để tránh phí phạm, và để hướng mọi ngoại viện vào công cuộc phát triển quốc gia. Quan niệm xây dựng toàn thể nền kinh tế trên ngoại viện trong quá khứ đã đưa đến tình trạng lệ thuộc kinh tế và sự suy sụp khi ngoại viện sụt giảm. Trong tương lai, cần quan niệm ngoại viện như một thành tố bổ túc vào sự phát triển kinh tế. Ngoại viện chỉ có lợi ích khi nào trong giai đoạn gần, nó làm giảm được những khó khăn của chúng ta, và trong trường kỳ, nó góp phần vào việc kiến tạo một nền kinh tế không lệ thuộc ngoại viện.

Quan điểm

Ngoại Trưởng Kissinger tới Mạc Tư Khoa

Sau chuyến du thuyết Trung Đông ngày 23 tháng 10, Ngoại trưởng Kissinger sẽ tới Mạc Tư Khoa. Cuộc viếng thăm 4 ngày Mạc Tư Khoa của ông là đề thảo luận với Brezhnev về các vấn đề hạn chế vũ khí chiến lược, tái giảm binh bị ở Trung Âu, vấn đề Trung Đông, Chypre và nhiều vấn đề quốc tế khác nữa.

Về vấn đề thứ nhất, hai bên vẫn chưa vượt nổi khó khăn do sự khác biệt tiêu chuẩn đo lường mức lợi hại của vũ khí. Chỉ riêng sự khác biệt giữa phạm vi và lượng của vũ khí cũng đã khiến cuộc thảo luận gặp bế tắc. Về vấn đề thứ hai, Hoa Kỳ và các nước Tây Minh chủ trương hạ quân số hai bên đến một mức tối thiểu (200 ngàn quân mỗi bên) và giảm luôn số chiến xa. Nhưng khối Varsovie (Nga và Cộng sản Đông Âu) lại muốn hai bên cùng giảm quân đều nhau từng đợt, như vậy, khối Cộng sản sẽ có lợi vì họ nhiều quân hơn. Hơn nữa, khối Cộng muốn đề cập tới việc giảm bớt chiến xa. Về vấn đề thứ ba, Ngoại trưởng Kissinger hiện đang cố gắng thúc đẩy một chuyển động mới để đưa tới Hòa bình ở Trung Đông. Ông phải dàn xếp cách nào để Do Thái có những ranh giới khả dĩ phòng vệ được, đồng thời để có một sự dung hòa về tư cách đại diện cho dân Palestine. 2 triệu người Palestine hiện đang sống rải rác ở nhiều nơi trên lãnh thổ Do Thái trong các vùng bị Do Thái chiếm đóng (Tây Ngạn sông Jordan Gaza) và tại nhiều quốc gia Ả Rập Mới đây, Liên Hiệp Quốc đã mời Tổ chức giải phóng Palestine tham dự cuộc thảo luận về vấn đề dân Palestine tị nạn (ngoài lãnh thổ Do Thái). Việc này đã bị cả Do Thái lẫn Jordanie phản đối. Vấn đề Chypre cũng vẫn gặp

(XEM TIẾP TRANG 6)

Quan điểm (Tiếp theo) trang 1

rắc rối, chiến tranh lúc nào cũng có thể tái phát. Như chúng ta được biết, Nga chẳng những đã can thiệp ở Trung Đông bằng cách ủng hộ phe quá khích Ả Rập, mà còn muốn nhúng tay vào vấn đề Chypre nữa. Chính Nga đã đòi phải có một Hội nghị do Liên Hiệp Quốc bảo trợ (Nga là Hội viên thường trực Hội Đồng Bảo An LHQ với quyền phủ quyết) để giải quyết tương lai đảo Chypre.

Bởi vậy, muốn có được một sự dàn xếp ổn thỏa tại Trung Đông và Chypre, Hoa Kỳ rất cần đến sự tiếp tay của Nga. Cả hai vấn đề Trung Đông và Chypre đều có ảnh hưởng lớn đến việc thi hành chính sách hòa dịu Nga-Mỹ. Dư luận Mỹ hiện này còn nghi ngờ Nga chưa thực tâm muốn hòa dịu. Nói cho rõ hơn, Mỹ nghi ngờ Nga chỉ muốn hòa dịu một chiều. Bằng chứng là Nga vẫn không chịu cởi mở trong vấn đề di cư của người Nga gốc Do Thái và vấn đề trao đổi tin tức, văn hóa. Nhưng Mỹ cũng nắm được một ưu điểm để hy vọng có thể thuyết phục Nga. Ưu điểm ấy là kho ngũ cốc mà Mỹ có dư và Nga hiện thiếu và rất cần mua của Mỹ.

Trên đây là đại cương các vấn đề có thể được nêu lên vào dịp Ngoại Trưởng Kissinger viếng Mạc Tư Khoa. Ngoài ra, người ta dự đoán, trong cuộc gặp gỡ này, ông Kissinger sẽ cùng các nhà lãnh đạo quyết định các chi tiết cuối cùng để chính thức loan báo cuộc họp thượng đỉnh Ford-Brezhnev vào cuối tháng 11 tại Hải Sâm Uy, một quân cảng của Nga ở vùng biển Á Châu. Việc Brezhnev tiếp đón Tổng Thống Ford tại Hải Sâm Uy liên hệ đến chuyến công du Á Châu vào dịp đó của nhà lãnh đạo Hoa Kỳ, phải chăng có nghĩa là cuộc họp thượng đỉnh sẽ đặt trọng tâm vào các vấn đề ở phía Đông, sau khi Ngoại Trưởng Kissinger đã cùng Nga thông cảm về các vấn đề phía Tây.

DC.

Cuộc sống cơ cực của dân chúng với chế độ CS

SAIGON 21-10.— Đời sống của dân chúng dưới các gọi là "Thiên đường Cộng sản" không có ai có thể chối cãi là vô cùng tồi tệ nếu làm một cuộc đối chiếu trung thực giữa nếp sống của mọi công dân trong một quốc gia tự do với những người dân sống dưới chế độ xã hội chủ nghĩa.

Những tài liệu xuất phát ngay chính từ Bắc Việt, từ ngày bị áp đặt dưới ách thống trị của Cộng sản, đã cho thấy dân chúng sống từ phía Bắc vĩ tuyến 17 trở ra đều phải lâm vào cảnh đói khổ, cơm không đủ no, áo không đủ mặc, tất cả mọi thứ đều được "nhà nước Cộng sản" thu gom lại và cấp phát theo khẩu phần, tùy theo sức lao động phục vụ của mỗi người.

Được áo, mất quần

Mọi thứ hàng hóa, kể cả thực phẩm, đều được "nhà nước Cộng sản" độc quyền bán ra tại những cửa tiệm của nhà nước gọi là "Mậu dịch quốc doanh". Dân chúng phải chen chúc, chờ đợi mua theo khẩu phần tại những nơi này.

Nhiều văn thi sĩ đã liêu lĩnh phản ánh lại những cảnh khó khăn của dân chúng khi đến mua hàng tại những cửa hàng mậu dịch quốc doanh nói trên ngay khi Cộng Sản mới về thống trị miền Bắc.

Một bài thơ vui đăng trong tờ báo Trăm Hoa, xuất bản tại Hà Nội đầu năm 1957 của một người ký tên Mai Sinh, đã nói đến sự khó khăn, chờ đợi và những thủ tục phiền toái của cửa hàng mậu dịch tại miền Bắc. Bài thơ kết luận bằng bốn câu:

Mùa đông gió bắc cùn cùn,
Rét run cây sậy, phơi thân giữa đường.
Anh đâu có thấy đoạn trường.
Được ba rơm giấy mất hương, nửa ngày.

Một bài thơ vui khác nhan đề "Được cái áo, mất cái quần" của một người ký tên Tùng Quân đăng trong tờ Trăm Hoa xuất bản ngày 30-12-56 đã tả lại cảnh một người có vay tiền để đi mua vải may chiếc áo, nhưng sau khi chen vào mua được vải tại mậu dịch, cầm về đến nhà thì phát giác ra chiếc quần mặc trên người đã bị "rách toang" vì bị chen lấn quá dữ.

Những đứa em còm cõi

Cảnh cơ cực của dân chúng cũng đã được Phùng Quán ghi lại trong một bài thơ đăng trong giải phẩm Mùa Thu 11 tháng 10-1956 xuất bản tại Hà Nội. Bài thơ mô tả những "bà mẹ già quần giẻ rách, da đen

như củi cháy giữa rừng" bới đất để trồng ngô tía lúa, những "mùa lúa không có một bông, phân người toàn vô khoai tím đỏ" và nhất là

Những đứa em còm cõi
Lên năm lên sáu tuổi đầu
Cơm thồm thồm độn cám và rau
Mới tháng ba đã ngóng mong đến Tết
Đã được ăn cơm no có thịt
Một bữa một ngày..

Cũng đạo đó không thể cầm lòng trước nỗi nhọc nhằn của đồng bào miền Bắc Phùng Quán đã phải thốt ra như sau:

"Một triệu bài thơ không nói hết
nhọc nhằn
Của quần chúng anh hùng lao động
Đang buộc bụng thất lưng để
sống".

Trong thời gian CSBV chưa phát động chiến tranh xâm lược tại miền Nam, dân chúng miền Bắc đã phải chịu cảnh bần hàn cơ cực như vậy rồi. Thế mà, chính quyền Cộng sản miền Bắc cũng đã kêu gọi dân chúng phải "hy sinh", dốc toàn lực để xây dựng "thiên đường". Như vậy đến bây giờ sau mười mấy năm phát động cuộc chiến tranh xâm lược tại phía nam vĩ tuyến 17, thử hỏi chính quyền Hà Nội đã bóc lột dân chúng miền Bắc đến bực nào, và hiện nay dân chúng miền Bắc đang phải sống ra sao? Khi mà cách đây gần 20 năm đồng bào ruột thịt của ta ở miền Bắc đã phải sống hết sức nhọc nhằn dưới tay Cộng sản thì bây giờ không cần nói thêm, ai cũng đã biết rõ...

Không đủ ăn

Không riêng gì tại Bắc Việt, ngay tại Trung Hoa lục địa, nơi dân chúng Trung Hoa phải sống dưới chế độ của bọn "đàn anh vĩ đại" của CS Bắc Việt, nơi thường được bọn cầm quyền Hà Nội dùng làm "mẫu mực" để tuyên truyền

cho dân chúng miền Bắc noi theo hầu tiến tới cảnh "thiên đường", dân Trung Hoa cũng phải chịu những cảnh nhọc nhằn không kém.

Khoảng 800 triệu dân Trung Hoa đã phải lâm cảnh làm than cơ cực sau khi Hoa Lục bị thất thủ vào tay Cộng sản Đỏ.

Theo các tài liệu đó chính Trung Cộng công bố, thành phần lao động, hay gọi là công nhân cũng thế, được Trung Cộng gọi là "thành phần chủ chốt", một giai cấp "lãnh đạo tất cả" đáng lẽ phải được ưu đãi, thế nhưng cuộc sống của họ vẫn không tránh khỏi vất vả, và xuống dốc thấy rõ.

Các thành phần khác trong dân chúng còn khốn khổ hơn nhiều. Tháng 12-1971, cấp Trung ương lãnh đạo tại Bắc Kinh đã đưa ra một chỉ thị về việc phân phối lợi tức tại các Nhân dân công xã ở nông thôn. Bản chỉ thị có nêu lên sự kiện các đội sản xuất ở vùng nông thôn hầu như lâm cảnh "chỉ tiêu quá mức" tệ trạng này nên đặc biệt quan tâm và cần bộ sở quan tìm cách sửa sai. "Chỉ tiêu quá mức" nói theo danh từ Cộng sản, có nghĩa là làm không đủ ăn, lợi tức chia được không đủ để thanh toán tiền mua lương thực, nợ nần của dân chúng chồng chất từ ngày này qua tháng nọ khiến họ càng ngày càng thiếu thốn.

Thiếu cả mặc.

So sánh với lợi tức của dân chúng sống tại Đài Loan, người ta có thể thấy rõ ngay thảm trạng của kiếp sống ở Hoa Lục. Theo số thống kê năm 1973, lợi tức trung bình của dân Đài Loan là 467 Mỹ kim trong khi dân Hoa Lục chỉ được khoảng 90 Mỹ kim, như vậy Đài Loan trội hơn Hoa Lục đến bốn lần về số lợi tức cá nhân.

Hiện nay, vấn đề ăn uống của dân chúng sống trên hải đảo Đài Loan thật đầy đủ dinh dưỡng. Trong khi tại Hoa Lục, dân chúng khó mà ăn được một bữa cơm có thức ăn là chất thịt. Thống kê cũng cho biết về phần dinh dưỡng, dân chúng Đài Loan mỗi ngày hấp thụ được khoảng 2800 calories trong khi dân Hoa Lục kém hơn hẳn cả ngàn calories.

Về phương diện may mặc, kỹ nghệ dệt và vải không những đáp ứng nhu cầu trong nước, Đài Loan còn có thể xuất cảng ra ngoại quốc tiêu thụ. Trong khi dân chúng Hoa Lục cho đến nay vẫn bị hạn chế ăn mặc tối đa.

Dân sống tại Hoa Lục vẫn phải mua vải bằng "phiếu vải" với số lượng nhất định là 5,3 thước vải mỗi năm. Nếu nguyên một năm không mang giấy voucher và không dùng khăn lông thì với 5,3 thước vải đó, chỉ đủ may một bộ quần áo mà thôi.

Về chỗ ở, Đài Loan hiện nay đã trở thành một nước tân tiến với những thành phố khang trang rộng rãi, ngay ở vùng thôn quê cũng có nhiều cao ốc mọc lên như nấm. Tại Hoa Lục, diện tích dành để ở cho dân chúng ngày càng giảm bớt bị thu hẹp lại vì dân số ngày càng gia tăng trong khi việc xây cất thêm gia cư hầu như không được chú trọng đến.

Cộng sản đã chỉ trích nặng nề chủ nghĩa kinh tế tự do và cho rằng áp dụng chủ nghĩa kinh tế tự do sẽ tạo ra một xã hội bất công nhưng sự thật cho thấy, chính xã hội chủ nghĩa của Cộng sản đã tạo ra một xã hội đầy rẫy bất công, một tân xã hội nó lệ đã thành hình tại những nước Cộng sản bởi vì bất cứ một thứ gì, từ sự ăn uống, may mặc... đều phải lệ thuộc vào cái gọi là "nhà nước Cộng sản".

Pháp viện trợ 100 tr. quan cho VNCH trong năm 1975

★ VIỆN TRỢ CỦA NHẬT CŨNG TĂNG LÊN

BA LÊ 22-10 (VOA) Tiếp theo sau 10 ngày thảo luận tại Ba Lê giữa Phó Thủ tướng VNCH Trần Văn Đôn và các yếu nhân trong chính phủ Pháp, đã có lời loan báo rằng một phái bộ Pháp sẽ sang thăm VNCH trước cuối năm nay.

Phái đoàn này sẽ thỏa thuận về việc xử dụng viện trợ tài chánh của Pháp trong năm tới được dự liệu vào khoảng bằng số viện trợ trong năm nay là 100 triệu quan, tức là độ 22 triệu Mỹ kim.

Theo VTX, Phó Thủ tướng Trần Văn Đôn, trưa ngày 20-10-74 đã tuyên bố tại phi trường Orly rằng, viện trợ Pháp dành cho VNCH trong năm 1974-75 "chắc chắn sẽ gia tăng" so với một trăm triệu quan mỗi năm hiện nay.

Trong một cuộc phỏng vấn dành cho Trung Tâm Thông Tin VN tại Ba Lê trước khi ông rời Ba Lê sau 12 ngày "tiếp xúc sơ khởi" với các nhân vật trong Chính phủ Pháp về chương trình viện trợ 74-75, Phó Thủ tướng đặc trách Thanh tra các chương trình Phát triển Quốc gia còn cho biết, viện trợ Nhật dành cho VNCH trong năm 74-75 cũng sẽ gia tăng so với 50 triệu Mỹ kim hiện nay.

Trước khi đến Pháp, Phó Thủ tướng cũng đã hướng dẫn một phái đoàn tiếp xúc sơ khởi với Chính phủ Nhật về chương trình viện trợ 74-75.

Phó Thủ tướng VNCH chưa cho biết được phần gia tăng sẽ là bao nhiêu vì "còn quá sớm".

Trong khoảng thời gian ông lưu lại Ba Lê, Phó Thủ tướng Trần Văn Đôn đã hội đàm với các viên chức Chính phủ Pháp, như Quốc vụ Khanh Poniatowski, Ngoại trưởng Sauvagnargues và Tổng Trưởng Kinh tế — Tài Chánh Fourcade. Phó Thủ tướng VNCH đã tới Ba Lê sau khi ông viếng thăm Đông Kinh và Hoa Thịnh Đốn.

Các nguồn tin của Pháp cho biết rằng số tiền viện trợ trong năm nay đã được xử dụng phần lớn cho việc phát triển một nhà máy điện lực tại Đà Nẵng, khuếch

trương hệ thống điện thoại tại phi trường Tân Sơn Nhất và tại các tỉnh lỵ của miền Nam VNCH. Tiền viện trợ trong năm tới sẽ được dùng phần lớn cho nông nghiệp kể cả việc sản xuất phân bón ở trong nước.

VNCH cũng rất chú trọng đến các dịch vụ đầu tư của Pháp và PTT Trần Văn Đôn đã tiếp xúc với 1 số các nhà lãnh đạo doanh nghiệp Pháp. Theo các nguồn tin tại đây cho biết ông đã nghĩ rằng việc viện trợ cho VNCH nên được xét theo một khuôn khổ rộng lớn ngõ hầu đủ định hơn nền kinh tế VNCH.

Tại Pháp, Phó Thủ tướng VNCH cũng đã sinh hoạt với Hội đồng Quốc gia chủ nhân Pháp (ON) một tổ chức quy tụ các đại thương gia và kỹ nghệ gia Pháp, để đáp mọi thắc mắc về vấn đề đầu tư tại VNCH. Phó Thủ tướng đã cho Hội đồng này biết Chính phủ VNCH đã thực hiện cố gắng để san bằng những khó khăn về hành chánh trong lãnh vực đầu tư.

Phó Thủ tướng Trần Văn Đôn nhấn mạnh rằng các công thương kỹ nghệ gia Pháp không đặt vấn đề an ninh, chỉ đặt vấn đề thủ tục hành chánh.

Họ đã tỏ ra "rất thông cảm" về những cố gắng của Chính phủ VNCH nhằm giản dị hóa thủ tục

hành chánh và họ cũng chú ý nhiều đến vấn đề đầu tư vào VNCH sau khi được cho biết về tương lai kinh tế của VNCH có thể trở nên tốt đẹp sau việc tìm thấy dầu hỏa.

Trên đường về Saigon, Phó Thủ tướng Trần Văn Đôn sẽ ghé lại Téhéran để tiếp xúc và chuyển lên Chánh phủ Ba Tư lời của Chánh phủ VNCH mời một phái đoàn Ba Tư sang Saigon cứu xét về vấn đề hợp tác kinh tế giữa hai quốc gia.

Việc Pháp tiếp tục viện trợ cho VNCH đã được loan báo ngay sau khi Ngân Hàng Thế Giới và Ngân Hàng Phát Triển Á Châu nhóm họp chung tại Ba Lê để cứu xét việc viện trợ cho bán đảo Đông Dương.

Phiên họp này đã gây nên một chiến dịch có tổ chức rất chu đáo của CS nhằm chống lại các viện trợ cho VNCH. Đã có 1 cuộc biểu tình do VC bảo trợ và 1 buổi họp phản đối do phe CS vận động diễn ra tại Ba Lê.

Chưa có quyết định nào được loan báo sau phiên họp khoáng đại của 2 ngân hàng quốc tế nói trên, nhưng ông Phụ tá Bộ trưởng ngân khố HK đặc trách các sự vụ quốc tế đã nghĩ rằng phương pháp viện trợ địa phương cho các nước trên bán đảo Đông Dương được nhiều người cho là có hiệu quả nhất.

50 viên chức Xã, Ấp tham nhũng mất chức

SAIGON (DG) 22-10— Song song với các biện pháp bài trừ tham nhũng cấp Tỉnh và Quận, chính phủ đã đẩy mạnh việc thanh lọc những phần tử xấu trong guồng máy hành chánh hạ tầng lên tới tới 500 viên chức Xã, Ấp và Phường. Khóm khắp toàn quốc, trong 9 tháng đầu năm 74.

Nguồn tin Bộ Nội Vụ cho hay, việc thanh lọc này là một công tác thường xuyên, được khởi sự từ nhiều năm trước. Số viên chức hạ tầng bị chế tài, lên cao trong tháng 8-74 với 94 người trong đó có 12 Xã Trưởng, 39 Ấp Trưởng. Con số trong tháng 9 vừa qua chưa được tổng kết, nhưng có lẽ cũng xấp xỉ với tháng 8 vừa kể. Vào những tháng trước đó, số người điều hành guồng máy hành chánh hạ tầng bị áp dụng các biện pháp trừng phạt, thấp hơn.

Những viên chức hạ tầng cấp Xã Trưởng, Phó Xã trưởng, Trưởng ấp, Phó Trưởng ấp, Phường trưởng đã bị trừng phạt, gồm các biện pháp giải nhiệm, truy tố ra tòa án.

Họ đã phạm vào một trong những tội tham nhũng, lợi dụng chức vụ để làm tiền đồng bào, hoạt động cho CS.v.v..

Các viên chức trên, thường thì chỉ bị giải nhiệm, nhưng khi các hành vi sách nhiễu đồng bào, ăn chặn tiền cứu trợ hoặc phát triển Xã Ấp, trở nên một vụ quan trọng hoặc liên lạc với đối phương, họ còn bị đưa ra trước các tòa án địa phương.

Những biện pháp trên đã và đang được áp dụng, theo nguồn tin, sau khi có kết quả một cuộc điều tra của cơ quan chính quyền cấp Tỉnh hoặc Trung ương, tùy tầm mức của từng vụ.

Nguồn tin nói, các cuộc điều tra được mở ra, chính quyền phát giác do các vị dân cử hoặc dân chúng tố cáo, cung cấp hồ sơ.

Điển hình nhất là vụ giải nhiệm và truy tố ra tòa một Xã Trưởng ở Quảng Tín, vừa được Bộ Nội Vụ chế tài mới đây.

★ TRẦN QUANG

Ông Võ Văn Ba, Xã Trưởng Xã Kỳ Phú, đã bị Hội Đồng Tỉnh Quảng Tín cáo giác tham nhũng cáo dự án do Bộ Xã Hội trợ cấp, các dự án tái thiết phát triển, ăn chặn gạo của đồng bào, biến thủ tiền lương cán bộ xã ấp, ăn chặn tiền cứu trợ đồng bào hồi cư.v.v.

Cuộc điều tra của Bộ cho thấy những cáo giác trên là có thật, và Bộ này đã áp dụng các biện pháp vừa nêu.

Thông thường, các viên chức xã ấp bị biện pháp chế tài sau cuộc điều tra cấp Tỉnh. Tuy nhiên, có nhiều vụ phải chuyển hồ sơ đến cấp Trung Ương điều tra, như trường hợp Xã Trưởng Võ Văn Ba vừa kể.

Dân Chủ 23-10-74

VAI TRÒ NGOẠI VIỆN TRONG GIAI ĐOẠN HIỆN TẠI

TẶNG HÌNH

Tác giả:

CỒ LONG

Dịch Thuật:

HÀN GIANG NHẠC

(Tiếp theo)

Thuyền đắm mấy ai còn sống sót.

Trong lòng Lục Tiểu Phụng đang bình tĩnh thì con thuyền lại biến thành bất bình tĩnh.

Chàng nằm ruồi dài trên giường đột nhiên bị bắt tung lên, mấy lần xuy bị đập vào ván thuyền.

Lúc này khoang thuyền chẳng khác gì cái sàng không lồ. Người dưới thuyền tỷ như những hạt gạo trên sàng.

Lục Tiểu Phụng phải khó nhọc mới ngồi dậy được. Chàng vừa ngồi yên lại bị văng qua phía đối diện.

Chàng nắm lấy cái tay cửa từ từ đứng lên mở cửa ra, liền nghe bên ngoài có tiếng ta hoảng xen lẫn với tiếng chân người chạy bình bịch.

Trên mặt biển yên lặng đột nhiên nổi trận gió to mưa lớn.

Chỉ người nào trải qua hoàn cảnh này mới biết những trận phong ba ngoài biển là khủng khiếp.

Sóng biển cồn lên cao như núi rồi đổ xuống ầm ầm, thêm vào tiếng gió rít hải hùng, tưởng chừng những ngọn cây thật lớn đập vào thuyền.

Bất hạnh thuyền chỉ thủng một chỗ là nước biển lập tức ồa vào. Người nào người nấy trong lòng nôn nóng chẳng khác người trên lò lửa.

Chiếc hải thuyền to lớn mà kiên cố ở giữa nơi sóng to gió cả biến thành đồ chơi của trẻ nít.

Con người bất lực thì giới đến đâu trước tình trạng này cũng biến thành hèn hạ bất lực, không tự chủ được và mất hết lòng tự tin.

Lục Tiểu Phụng nghĩ ra cách để gặp cái gì là nắm lấy cái đó.

Chàng lần mò kiểm tra các giá đỡ:

— Liệu thuyền này có chống được không?

Lão cáo già không đáp. Đây chẳng là lần đầu tiên lão không biết đường trả lời câu hỏi của người khác.

Dù lão không trả lời, Lục Tiểu Phụng cũng tìm được đáp án. Nỗi tuyệt vọng lộ ra khoe mặt lão cáo già đã nói hết những điều lão không cần nói.

Lát sau lão chỉ bảo chàng:

— Hay hơn hết là công từ năm lấy một tấm ván.

Đây là câu tối hậu của lão cáo già.

Một cơn sóng biển ào ào kéo đến. Người lão cáo già bị bắt bay đi như một viên đạn. Chớp mắt không thấy bóng lão đâu nữa.

Đứng trên Lục Tiểu Phụng không ghi nhớ lời của lão. Lão đảo chàng năm lấy một tấm ván, mà chàng không nắm lấy ván gỗ lại nắm tay người.

Chàng nhìn lại thì ra Nhạc Dương.

Nhạc Dương cũng nhìn Lục Tiểu Phụng bằng cặp mắt lạnh lùng.

Nói cho đúng thì khoe mặt gã lộ ra những tia sáng khôn tả.

Đột nhiên gã nói một câu rất kỳ quái:

— Bây giờ công tử mới biết vì sao tại hạ nhất định không để Công tử ngồi dưới thuyền này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

— Chẳng lẽ huynh đài đã biết trước con thuyền này ra khơi là đắm?

Nhạc Dương không đáp vì giữa lúc ấy cây cột buồm cái đã đổ xuống.

Tiếp theo một lớp sóng xô tới. Con thuyền bị đập tan tành.

Mắt Lục Tiểu Phụng không nhìn thấy gì nữa. Sau chàng mới phát giác người mình đã chìm xuống làm nước biển đen sì.

Trên mưa to gió dữ qua rồi, mặt biển trở lại yên tĩnh, tựa hồ chẳng có chuyện gì xảy ra. Nó có biết bao nhiêu sinh mạng người vô tội bị nó nuốt rồi.

Trên mặt biển chỉ còn những mảnh ván thuyền gãy nát nổi lềnh bềnh và những thứ mà người ta không tưởng tượng được tựa hồ lòng biển nhả ra những mảnh xương tủy coi thật thê thảm, tuyệt vọng.

Sau một lúc lâu mới thấy một người từ từ nổi lên. Chính là Lục Tiểu Phụng.

Chàng hãy còn sống.

Đáp không phải để biết trông vào chàng hèn vãn mà vì chàng là con người đã trải qua thiên ma bách chiến. Chàng chịu đựng được.

★ THỂ DÂN

viện trợ là một hình thức đi xin. Tục ngữ Việt Nam có câu "ăn mày đòi xôi gấc" để chỉ những người đi xin mà đòi hỏi ở người cho phải thỏa mãn những điều kiện của mình. Đối với người cho, việc người đi xin đòi hỏi các điều kiện có tính cách xác xược và vô lý, vì luôn luôn người cho bao giờ cũng kèm theo những điều kiện ràng buộc. Đúng về phương diện thuần lý, một số tác giả đã đi đến kết luận là những khoản được gọi là tặng dư hoặc cho vay thực ra mang lợi đến cho quốc gia giàu hơn là cho quốc gia nghèo. Các tác giả này đi đến kết luận là trong vấn đề ngoại viện, các quốc gia nghèo giúp đỡ các quốc gia giàu hơn là các quốc gia giàu giúp đỡ các quốc gia nghèo.

Về các khoản cho vay, nhận xét này vô cùng xác đáng. Hầu hết các tín dụng đều có tính cách ràng buộc, nghĩa là quốc gia đi vay phải bắt buộc mua hàng hóa của một số những nhà sản xuất tại quốc gia cho vay, mà không được kiếm soát giá cả, phẩm chất và điều kiện chuyển chở của những hàng hóa. Đối với các hình thức cho vay để tài trợ các dự án cũng vậy, quốc gia đi vay bắt buộc phải chịu nhận nhà thầu cung cấp dịch vụ của quốc gia cho vay. Mặc dù nhà thầu này không cung hiến điều kiện thuận lợi nhất. Gần đây, việc một nghị sĩ tố cáo một cơ quan công quyền đã chấp nhận những điều kiện bất lợi cho quốc gia nhân khi thương thuyết để nhận viện trợ Pháp là một ví dụ điển hình cho tình trạng lệ thuộc của quốc gia cầu viện với quốc gia cấp viện.

Đối với các khoản gọi là tặng dư, tình trạng của quốc gia cầu viện còn bi đát hơn nhiều. Ngoài việc lệ thuộc hoàn toàn vào quốc gia hay tổ chức tặng dư trong phạm vi của ngân khoản cầu viện các quốc gia hay tổ chức tặng dư còn thường xuyên sử dụng viện trợ như một loại vũ khí để gây các áp lực chính trị. Kinh nghiệm chưa cay của các quốc gia nhận viện trợ là những bài học khá cụ thể để những người có thẩm quyền trong lãnh vực cầu viện của chúng ta cần thấu triệt để có thái độ do dặt khi chấp nhận những khoản viện trợ từ các quốc gia khác hoặc các tổ chức quốc tế.

Nhưng như vậy chúng ta lại phải đối phó với một vấn đề khó khăn. Một mặt, nhu cầu phát triển đòi hỏi những ngân khoản viện trợ lớn hơn một khía cạnh từ chối một số ngân khoản viện trợ là tránh những ràng buộc là một thái độ chộp giật các QC và các tổ chức cấp viện, việc này có thể đưa đến việc giảm thiểu ngân khoản viện trợ ít ràng buộc khác.

Vai trò ngoại viện trong những ngày tới

Trong suốt 10 năm qua, ngoại viện nói chung và Viện Trợ Mỹ nói riêng đã giúp đỡ VNCH trong việc làm quân bình cán cân chi phí tài trợ ngân sách thiếu hụt và tạo một đời sống phồn thịnh giả tạo cho dân chúng. Tất cả những chương trình ngoại viện đều nhằm tạo sức mạnh kinh tế, để hỗ trợ cho viện trợ quân sự trong việc chiến đấu chống CS.

Trong những ngày tới, hình như người Mỹ đã qua cơn ác mộng Cộng Sản xâm chiếm miền Nam. Những tiết lộ về thái độ của Chính Phủ Mỹ đối với nhân dân VNCH do Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu nói chuyện cùng toàn dân vào đầu tháng 10-1974 cho thấy đến nay Hoa Kỳ đã thay đổi hẳn chính sách viện trợ. Thay vì những ngân khoản dồi dào để hỗ trợ nền kinh tế, và để phục hồi, tái thiết như đã hứa hẹn, Quốc hội Hoa Kỳ đã quyết cắt giảm viện trợ cho chúng ta. Viện trợ sụt giảm khiến chi đủ cho VNCH khỏi lâm nguy chứ không còn dư để làm một cái gì to lớn.

Trong chiều hướng ngoại viện sụt giảm, trong giai đoạn tới, thiết nghĩ việc quan trọng hơn cả đối với chính phủ là cần mở rộng cửa để tiếp nhận các ngoại viện ngoài Hoa Kỳ dưới mọi hình thức: tặng dư tín dụng, đầu tư ngoại quốc.

Những cơ quan tín dụng quốc tế như Ngân Hàng Thế Giới, Ngân Hàng Phát Triển Á Châu, Cơ Quan Liên Hiệp Quốc, tỏ ra rất quan tâm đến tình hình VN, và sẵn sàng giúp đỡ chúng ta. Hình như chủ đề này những cố gắng của Chính Phủ trong việc cầu viện tại các cơ quan quốc tế vẫn chưa được đặt đúng mức.

Khi không có được ngoại viện dồi dào, thiết nghĩ vấn đề sử dụng ngoại viện cần phải được kiểm soát đúng mức để tránh phi phạm, và để hướng mọi ngoại viện vào công cuộc phát triển quốc gia. Quan niệm xây dựng toàn thể nền kinh tế trên ngoại viện trong quá khứ đã đưa đến tình

trạng lệ thuộc kinh tế và sự suy sụp khi ngoại viện sụt giảm. Trong tương lai, cần quan niệm ngoại viện như một thành tố bổ túc vào sự phát triển kinh tế. Ngoại viện chỉ có lợi ích khi nào trong giai đoạn gần, nó làm giảm được những khó khăn của chúng ta, và trong trường kỳ, nó góp phần vào việc kiến tạo một nền kinh tế không lệ thuộc ngoại viện.

nông thôn bị suy sụp, số lượng sản xuất lúa gạo giảm, và từ 1965 đến nay mức nhập cảng gạo càng ngày càng tăng.

Tại các khu vực thành thị, với sự hiện diện của hơn nửa triệu binh sĩ, nhu cầu dịch vụ gia tăng mau chóng. Sự thịnh vượng của khu vực dịch vụ, vì không xây dựng trên một căn bản hợp lý, đã sụp đổ hoàn toàn cùng với những đợt rút quân đồng minh kể từ 1972, để lại một gánh nặng tìm việc và cứu trợ thất nghiệp cho Chính phủ VNCH.

Đối với các hoạt động kỹ nghệ, chính sách viện trợ tam giác do Mỹ chủ xướng nghĩa là Mỹ sử dụng Mỹ kim để viện trợ cho Việt Nam nhưng buộc chúng ta phải mua sản phẩm tại một số nhà sản xuất hạn chế đã tiêu diệt nền kỹ nghệ phối thai của VN. Hầu hết các kỹ nghệ được thành lập tại VN là những kỹ nghệ biến chế, phải nhập cảng nguyên liệu từ ngoại quốc.

Đối với các hoạt động ngoại thương, hầu hết ngoại viện được, dùng để nhập cảng những sản phẩm đã hoàn tất, những tiêu thụ phẩm và đồ ăn trái cây, rau quả, thuốc hút. Hậu quả của việc nhập cảng những tiêu thụ phẩm là tại các thành phố, người tiêu thụ có thể hưởng thụ một mức sống cao, mặc dù nền kinh tế không cung ứng những sản phẩm bày bán trên thị trường. Sự phân thối giả tạo đã ru ngủ phần lớn dân chúng sống tại các đô thị và cả những người có trách nhiệm trong lãnh vực kinh tế tài chánh đã quen thói ỷ lại, và không trù liệu được những chương trình hành động khi nguồn tài trợ dồi dào giảm dần trong các năm gần đây.

Chiều hướng ngoại viện

Kể từ năm 1973, ngoại viện Hoa Kỳ dưới mọi hình thức đều sụt giảm trầm trọng. Viện Trợ Mỹ cho VNCH ở mức 556 Triệu MK năm 1973, 570 Triệu MK năm 1974 đã sụt xuống 450 Triệu cho năm 1975. Trong khi đó, nhu cầu viện trợ kinh tế của VNCH dự trù cho năm 1975 là 750 Triệu MK.

Viện trợ Hoa Kỳ cho VNCH sụt giảm vì nhiều lý do. Trước hết cho đến nay, mặc dù đã có nhiều cố gắng, Hoa Kỳ chưa ngăn chặn nổi lạm phát bắt đầu từ năm 1973. Lạm phát ở Hoa Kỳ là một trong những nguyên nhân làm chính phủ Nixon phải sụp đổ, và khi Tổng Thống Ford lên cầm quyền, Quốc Hội đã mạnh mẽ cắt giảm những ngân khoản ngoại viện như một phương thức ngăn chặn lạm phát. Ngoài ra, giới lãnh đạo Hoa Kỳ có vẻ như muốn chấm dứt vai trò của cường quốc này tại Việt Nam bằng cách thay đổi đường lối cấp viện cho Việt Nam.

Trong những ngày tới, có thể chúng ta sẽ còn gặp nhiều khó khăn về việc xin viện trợ Mỹ, vì Chính phủ của TT Ford có lẽ sẽ không muốn đương đầu với Quốc Hội trong việc xin gia tăng viện trợ cho VNCH. Trong một tương lai xa hơn, khi Hoa Kỳ bầu cử Tổng Thống vào năm 1976, chiều hướng ngoại viện của Hoa Kỳ có thể còn sụt giảm hơn nữa.

Đối với các quốc gia khác, số lượng viện trợ rất khiêm nhường. Viện trợ Pháp cho VNCH vào khoảng 11 triệu MK, hầu hết được dùng để nhập cảng hàng hóa Pháp. Một số dự án nhỏ sẽ được thực hiện trong những tháng tới. Đối với Nhật, khoản viện trợ 30 triệu MK dùng để nhập cảng hàng hóa Nhật cũng chỉ có tính cách nhỏ nhai so với nhu cầu của VNCH. Các quốc gia Đan Mạch, Đức cũng có những viện trợ không đáng kể cho VNCH.

Tóm lại trong những ngày sắp tới chiều hướng ngoại viện có thể suy giảm. Chúng ta không thể trông cậy quá đáng vào viện trợ Mỹ, nhưng cũng không thể đặt nhiều hy vọng vào sự trợ giúp của các quốc gia khác hoặc tổ chức quốc tế.

Tình trạng lương nan:

Trong thập niên vừa qua, số ngoại viện không lồ lên đến cả 6 tỷ Mỹ kim đã không giúp được cho nền kinh tế VNCH phát triển để không còn lệ thuộc vào ngoại viện. Riêng từ khi thành lập nền đệ nhị Cộng Hòa (1967) đến nay, mức viện trợ Mỹ cho VNCH luôn luôn vào khoảng 600 Triệu MK mỗi năm, nhưng hầu hết chỉ dùng để nhập cảng nhu yếu phẩm. Tỷ số ngân khoản trực tiếp góp phần vào công cuộc phát triển chỉ ở khoảng từ nửa phần trăm đến một phần trăm ngoại viện. Các chương trình gọi là phát triển được tài trợ bằng ngoại viện Mỹ chỉ nhằm các mục tiêu chính trị hơn là góp phần thực sự vào công cuộc phát triển quốc gia.

Nhận định này cho thấy tình trạng lương nan của quốc gia trong vấn đề cầu viện. Một mặt, nếu bỏ sang một bên những danh từ hoa mỹ

TIẾP THEO 2 TRANG 3

Trong cuộc điều tra sơ vấn cũng như ra trước Tòa, bị cáo đều khai bố được cây đánh rơi mấy cái tên

TIẾP THEO 3 TRANG 2

Nhật báo Điện Tín đã đăng tài tin thất thiệt "Saigon: Suốt ngày hôm qua bốn loan xô xát trước

Ngoại viện và lệ thuộc kinh tế

Trong những thống qua, VNCH phải đối phó với nhiều vấn đề quan trọng. Về mặt quân sự, sau khi đã xây dựng và củng cố các căn cứ quân sự, Cộng sản đã gia tăng cường độ vi phạm Hiệp định Ba Lê. Kể từ khi ký kết hồi cuối tháng 1-1973 đến nay họ đã vi phạm 63.913 lần. Nếu chúng ta không đối phó đúng mức, trong những ngày tới Cộng Sản rất có thể liều lĩnh mở cuộc tấn công trên khắp toàn lãnh thổ như họ đã làm cách đây hai năm.

Trên lãnh vực kinh tế, cuộc chiến tranh Trung Đông xảy ra từ năm ngoái đã làm cho hầu hết các quốc gia kỹ nghệ lâm vào tình trạng khan hiếm dầu hỏa và lạm phát. Việt Nam cũng không sao tránh khỏi hậu quả của làn sóng xáo trộn phát xuất từ bên ngoài. Ngoài ra, những khó khăn nội bộ của các quốc gia thân hữu, nhất là Hoa Kỳ làm giảm khối lượng ngoại viện cung cấp cho chúng ta một cách đáng kể. Chính phủ đã tỏ ra vô cùng quan tâm đến vấn đề này, bằng cách là trong những tháng vừa qua, nhiều phái đoàn đã đi đến những quốc gia cấp viện để trình bày những khó khăn của chúng ta, cũng kêu gọi sự trợ giúp. Nhiều người đã tiến đoán một cách bi quan là nền kinh tế của Việt Nam sẽ sụp đổ nếu những phái đoàn cầu viện không hoàn thành được sứ mạng, nghĩa là nếu chúng ta không nhận được một khối lượng viện trợ đủ để duy trì những hoạt động kinh tế căn bản.

Sự lệ thuộc quá đáng vào ngoại viện, nhất là vào viện trợ Mỹ, đã được nhiều người đề cập đến suốt trong mười năm nay, kể từ những ngày đầu tiên Việt Nam chấp nhận những khoản viện trợ to lớn của Mỹ. Nhiều tác giả kinh tế uyên bác đã lo ngại sử dụng ngoại viện không hợp lý có thể mang lại những hậu quả tai hại cho toàn thể hệ thống kinh tế nói chung, thay vì có lợi cho quốc gia. Đến nay, sau hơn mười năm nhận được những khoản viện trợ khổng lồ lên đến cả hàng trăm triệu Mỹ kim mà tình hình kinh tế không khá hơn trước, người dân mới nhận thấy những ngoại của những người quan tâm đến vấn đề là xác đáng. Bây giờ, sau những năm dài sống sung túc giả tạo, không biết có nên trách quốc gia cấp viện là đã áp đặt chúng ta nhận các khoản viện trợ không thích hợp cho công cuộc phát triển quốc gia, hay là nên trách cứ những người có trách nhiệm trong công cuộc viện trợ đã không biết lựa chọn để chỉ chấp nhận những viện trợ nào phù hợp với mục tiêu tự túc tự cường của dân tộc.

Dù sao đi nữa, nếu bỏ qua những phức tạp đẹp đẽ do các quốc gia cấp viện phổ biến để nhìn vào thực trạng, có thể khẳng định một cách không hàm hồ rằng viện trợ trong quá khứ đã thất bại hoàn toàn trong việc giúp Việt Nam phát triển kinh tế, nâng cao đời sống dân chúng, tiến đến tự túc và thoát khỏi lệ thuộc ngoại viện.

Chính và phụ:

Kể từ 1963 đến nay, VNCH đã nhận được gần 6 tỷ Mỹ kim viện trợ do các quốc gia hạn và các tổ chức quốc tế cung cấp dưới nhiều hình thức: tặng dư, cho vay và đầu tư ngoại quốc.

Trong số gần 6 tỷ Mỹ kim viện trợ, hầu hết là viện trợ Mỹ. Theo số thống kê chính thức, 96 phần trăm viện trợ là viện trợ Mỹ; Phần còn lại, 4% là của các quốc gia hạn và các tổ chức quốc tế.

Như vậy viện trợ Mỹ đóng vai chính trong tổng số ngoại viện cho VNCH. Ngoại viện của các quốc gia khác, cùng các tổ chức quốc tế chỉ có tính cách phụ.

Sở dĩ Hoa Kỳ cung cấp cho Việt Nam một số lượng viện trợ dồi dào vì trong suốt những năm qua Hoa Kỳ đã tham dự vào công cuộc chiến tại Việt Nam với hơn nửa triệu binh sĩ. Tất cả những trợ giúp của Hoa Kỳ cho Việt Nam nhằm mục đích tạo sức mạnh kinh tế để hỗ trợ sức mạnh quân sự trong công cuộc chiến đấu chống CS.

Trên tổng số ngoại viện trong hơn mười năm qua, khối lượng tiền đi vay rất nhỏ, vào khoảng 50%. Lý do vì trong suốt giai đoạn vừa qua, VNCH nhận được sự trợ giúp quá lớn của Hoa Kỳ, nên không cần phải vay mượn thêm các quốc gia khác hoặc các định chế tài chánh quốc tế.

Ảnh hưởng viện trợ Mỹ trong 10 năm qua

Chỉ nhằm đối phó với những vấn đề cấp bách là tạo một sự quân bình kinh tế tạm thời trong thời chiến, trong những năm qua, viện trợ Mỹ đã không đóng góp gì vào công cuộc phát triển quốc gia.

Tại các khu vực nông thôn, viện trợ không đóng góp gì vào công cuộc sản xuất nông phẩm. Hậu quả không thể tránh khỏi là kinh tế

TIẾP THEO 1 TRANG 2

nôn, một điều khoản trừng trị đại khái như sau:

người mới là Julian Roosevelt của Hoa Kỳ, David McKenzie của Úc Eduardo Hay của Mễ tây cơ, Đại tá Mohammed Zerguini của Algérie và Tướng Dawee Chullasanya của Thái Lan.